

[Oluf Pedersen.]

tolden er jo ikke udtryk for valutaforbrug, den går i statskassen. Regner man ud, hvad det vil koste, hvis man skal importere de 2,2 mill. kg til 61 øre pr. kg, får man til resultat: 1,3—1,4 mill. kr., altså ikke $\frac{1}{4}$ af det, som den højtærede minister var inde på. Jeg ved ikke, hvor ministeren har sit tal fra.

Nu er der det pudsige ved det, at der er danske husmødre, som køber sagomel til den firdobbelte pris, nemlig de husmødre, der rejser til Sverige, hvor de må give op til et par kroner pr. kg, til trods for at importprisen ligger på 61 øre, og så er det endda svenske kroner. Jeg synes ikke, vi skal bære os sådan ad, vi kan da importere det direkte. Der er forresten det morsomme ved det, at i Sverige bruger man ikke sagomel. Det er her i Danmark, vi bryder os om at få det, og det står naturligvis i forbindelse med vor nationalret. Forøvrigt er det at lade folk få den mad, de har mest lyst til, god økonomi, og det er også med til at billiggøre Danmarks produktionsomkostninger, så vi i Danmark kan leve forholdsvis godt for forholdsvis små penge. Hertil hører også at folk kan få sagomel, som de bryder sig om, fordi de ikke kan lide „den lange grød“, som den daværende forbrugerrådsformand meget rigtigt betegnede den.

Det samlede valutatab ved en import af sagomel kan altså ikke regnes ud til 6 mill. kr., som ministeren var inde på, men kun højst $\frac{1}{4}$ heraf. Dertil kommer, hvad man åbenbart helt har glemt i handelsministeriet, at man ikke kan lave kartoffelmel af ingenting; der skal kartofler til, og de repræsenterer jo også valuta. Nu vil jeg ikke regne med prisen på læggekartofler, 35 kr. pr. td., jeg vil heller ikke regne med prisen på spisekartofler, 18 kr. pr. td., men man må vel have lov til at regne med, hvad kartoflerne er værd til opfodring. Hvis man så regner ud, hvad de 120 000 tdr. kartofler koster, der skal til for at producere det kartoffelmel, som skal erstatte sagomelet, bliver det $1\frac{1}{2}$ gang mere end det, det vil koste at importere sagomel. Jeg har for at være helt sikker spurgt et medlem af dette høje ting, som er kyndig på dette område, og han er kommet til samme resultat som jeg: at foderværdien af 1 td. kartofler kan regnes til 12—13 kr. Hvis det er rigtigt, vil

det sige, at besparelsen ved at fodre kartofler op og derved spare andre fodermidler er lige så stor som det, sagomelet koster. Det hele ender altså i, at det koster slet ingenting at lade husmødrene få denne frigivelse. Det, man vil give husmødrene lov til at købe, er et forholdsvis billigt produkt, det er ikke et luksusprodukt, det skulle man tro enhver kunne forstå. Dertil kommer, hvad den højtærede handelsminister må antages at være inde i, at husmødrene, som det er nu, i stedet for sagomelet køber dyrere og dårligere erstatningsmidler. Jeg mener, der er al mulig grund til at tage spørgsmålet op. Jeg vil dog tilføje, at selv om der virkelig skulle være en mindre udgift derved, så er vi vel ikke så fattige, at vi ikke har råd til at bruge sagomel; det kan ikke være rigtigt.

Vi har fået meddelelser fra statistisk departement, hvoraf det fremgår, at siden 1933, da vi fik denne ordning, har vi haft en fremgang i vor nationalindkomst på ca. 4 milliarder kr. Hvis de tal er rigtige, og det går jeg ud fra at de er — det er altså penge af samme værdi — kan vi vel ikke være så fattige, at vi ikke kan give husmødrene lov til at købe det sagomel, de ønsker.

Da jeg ved, at den højtærede minister er enig med mig i, at det er meningsløst, at vore husmødre skal slås med den lange grød — det er jo et direkte citat — og da det efter det, jeg her har oplyst, er klarlagt, at frigivelse af sagomel ikke vil koste 6 mill. kr. i valuta, men antagelig ikke een øre — i hvert fald vil bekostningen være uden reel betydning — og da jeg har lovet den højtærede formand at undgå udvalg og anden behandling; så vi altså ikke kan drøfte det i et udvalg, sådan som jeg forstod den højtærede minister tilbød, så kunne jeg tænke mig at foreslå, at vi overlader den videre undersøgelse til ministeren selv, idet jeg dog mener, at vi bør række den højtærede handelsminister en hjælpende hånd, og derfor stiller jeg følgende forslag om overgang til næste sag på dagsordenen:

„Idet folketetinget opfordrer handelsministeren til udfra de nu foreliggende oplysninger at tage spørgsmålet om frigivelse af importen af sagomel op til fornyet overvejelse og hurtig beslutning,